

ERVOOR

Naderhand was de deur het enige wat ze zich nog zou herinneren. *Hij stond open*, bleef ze maar tegen de politie zeggen. *Ik had moeten weten dat er iets mis was.*

Ze had elke stap van de wandeling terug van de Great Hall kunnen reconstrueren – het knerpende grind onder haar voeten van het pad over de Old Quad, onder de Cherwell Arch door, dan de verboden sluiproute door de donkere Fellows' Garden, lichtvoetig over het bedauwde, verboden gazon. In Oxford waren bordjes met VERBODEN HET GAZON TE BETREDEN niet nodig, want de grasvelden waren al ruim tweehonderd jaar het domein van professoren en wetenschappelijk medewerkers, zonder dat studenten eraan herinnerd hoefden te worden.

Vervolgens langs de woning van de rector magnificus en over het pad rondom de New Quad (bijna vierhonderd jaar oud, maar nog steeds honderd jaar jonger dan de Old Quad).

Dan trappenhuis VII in, vier trappen van uitgesleten steen op tot boven, waar April en zij sliepen, links van de overloop, tegenover de kamers van dr. Myers.

Zoals altijd was dr. Myers' deur dicht. De andere deur, haar deur, stond open. Dat was het laatste wat ze zich herinnerde. Ze had moeten weten dat er iets mis was.

Maar ze vermoedde helemaal niets.

Wat er daarna gebeurde, wist ze alleen door wat de anderen haar hadden verteld. Haar gekrijs. Hugh die met twee treden tegelijk achter haar aan de trap op stormde. Aprils slappe lichaam, uitgestrekt op het hardkleed voor het vuur, bijna theatraal, op de foto's die ze naderhand te zien kreeg.

Zelf kon ze het zich niet herinneren. Het was alsof haar herse-

nen het geblokkeerd hadden, alsof ze zich ervoor had afgesloten, als een geheugenstoring op een computer: *bestand beschadigd*, en hoe geduldig de politie haar ook verhoorde, niets bracht haar ooit dichterbij dat moment van herkenning.

Maar soms wordt ze midden in de nacht wakker met een beeld voor ogen, een beeld dat anders is dan de korrelige polaroids van de politiefotograaf met de zorgvuldige bewijsmarkeringen en het felle schijnwerperlicht. In dit tafereel zijn de lichten gedimd en hebben Aprils wangen nog een kleur van de laatste levensglimp. Ze ziet zichzelf door de kamer rennen, over het tapijt struikelen en op haar knieën naast Aprils lichaam neervallen. En dan hoort ze het gekrijs.

Ze weet nooit zeker of dat beeld een herinnering of een nachtmerrie is – of misschien een mengeling van beide.

Maar wat de waarheid ook is, April is er niet meer.

ERNA

‘Zeventien pond en achtennegentig pence,’ zegt Hannah tegen de vrouw tegenover haar, die afwezig knikt en haar creditcard over de toonbank schuift. ‘Is contactloos oké?’

De vrouw antwoordt niet meteen; ze probeert haar dochter van vier, die met de gummetjes in de schrijfwarendisplay speelt, af te leiden, maar als Hannah de vraag herhaalt, zegt ze: ‘O, ja hoor.’

Hannah houdt de kaart tegen het apparaat tot het piept en reikt haar dan over de toonbank de boeken aan, samen met het bonnetje. *The Gruffalo*, *The New Baby* en *There’s a House Inside My Mummy*. Broertje of zusje op komst? Ze vangt de blik van het kleine meisje dat met het schrijfgerei speelt en glimlacht samen zweerderig naar haar. Het meisje houdt abrupt op met spelen en glimlacht dan plotseling terug. Hannah wil haar vragen hoe ze heet, maar weet dat ze dan misschien te ver gaat.

In plaats daarvan wendt ze zich weer tot de klant.

‘Wilt u een tas? We hebben deze prachtige draagtassen, voor twee pond.’ Ze gebaart naar de stapel canvas tassen achter de toonbank, elk met het fraaie Tall Tales-logo erop afgedrukt – een wankele stapel boeken die samen de naam van de winkel vormen.

‘Nee, bedankt,’ zegt de vrouw kortaf. Ze propt de boeken in haar schoudertas, grijpt haar dochters hand vast en trekt haar mee de winkel uit. Ze zijn bijna bij de uitgang als er een gum in de vorm van een pinguïn op de grond valt. ‘Hou op,’ hoort Hannah haar zeggen op het moment dat ze de victoriaanse glazen deuren uit lopen, waarbij het belletje rinkelt. ‘Ik heb het vandaag wel zo’n beetje gehad met jou.’

Hannah kijkt hen na terwijl ze de straat uit lopen. Het kleine meisje hangt nu jammerend aan haar moeders hand, en haar ei-

gen hand gaat naar haar buik. Alleen al de vorm is geruststellend – hard en rond en wonderlijk vreemd, alsof ze een voetbal heeft ingeslikt.

In de boeken op de afdeling ouderschap gebruiken ze voedsel-metaforen. Een pinda. Een pruim. Een citroen. Dit is net *Rupsje Nooitgenoeg* over het ouderschap, zei Will verbijsterd nadat hij het hoofdstuk over de eerste drie maanden had gelezen. Deze week is het een mango, als ze het zich goed herinnert. Of misschien een granaatappel. Toen ze zestien weken zwanger was, bracht Will een avocado voor haar mee, als grap om die mijlpaal te markeren. Hij bracht hem haar in bed, gehalveerd en met een lepeltje erbij. Hannah staarde er alleen maar naar, terwijl ze de ochtendmisselijkheid waarvan ze geen last meer zou moeten hebben door haar buik voelde kolken. Toen duwde ze het bord weg en rende naar het toilet.

‘Sorry,’ zei ze tegen Will zodra ze terug was. ‘Het was een leuk idee, maar...’

Ze kon de zin niet afmaken. Door er alleen al aan te denken werd ze weer misselijk. Het kwam niet alleen door de gladde vet-tigheid op haar tong, maar ook door iets anders, iets wat veel dieper ging. Het idee dat ze haar eigen baby opat.

‘Koffie?’ Robyns stem haalt haar uit haar gedachten, en Hannah draait zich om naar haar collega, die aan het andere uiteinde van de toonbank staat.

‘Wat?’

‘Ik vroeg of je koffie wil. Of lust je dat nog steeds niet?’

‘Nee, nee, ik lust het wel weer, ik probeer er alleen niet te veel van te drinken. Misschien decaf, als dat kan?’

Robyn knikt, loopt naar de andere kant van de winkel en verdwijnt in de veredelde kast die ze de ‘personeelskamer’ noemen. Bijna precies op het moment dat ze uit het zicht verdwijnt, trilt Hannahs telefoon in de achterzak van haar spijkerbroek.

Op het werk zet ze hem op stil. Cathy, de eigenaar van Tall Tales, is aardig, en het is niet verboden je telefoon te checken, maar het leidt haar af als hij overgaat tijdens een verhalenuurtje of wanneer ze een klant helpt.

Aangezien er nu geen klanten in de winkel zijn, haalt ze hem tevoorschijn om te zien wie er belt.

Haar moeder.

Hannah fronst. Dat is ongebruikelijk. Jill is niet iemand die zomaar belt – ze spreken elkaar ongeveer één keer per week, meestal op zondagochtend, nadat haar moeder terug is van haar zwemrondje in het meer. Jill belt zelden midden in de week en nooit onder werktijd.

Hannah neemt op.

‘Hannah,’ valt haar moeder met de deur in huis. ‘Kun je praten?’

‘Nou, ik ben op mijn werk, dus ik moet ophangen als er een klant binnenkomt, maar ik kan wel even praten. Is er iets gebeurd?’

‘Ja. Nee, ik bedoel...’

Haar moeder valt stil. Hannah merkt dat ze zich zorgen begint te maken. Haar efficiënte, scherpzinnige moeder, die nooit om woorden verlegen zit – wat kan er gebeurd zijn?

‘Is alles goed met je? Het is toch niet... Je bent toch niet... ziek, hè?’

‘Nee!’ reageert ze, en ze lacht opgelucht, al zit er nog steeds die vreemde spanning onder. ‘Nee, helemaal niet. Ik neem aan dat je het nieuws niet hebt gezien?’

‘Welk nieuws? Ik ben al de hele dag aan het werk.’

‘Nieuws over... John Neville.’

Hannah krijgt een knoop in haar maag.

De laatste weken was haar misselijkheid langzaam maar zeker afgenomen; nu is het in één klap terug. Ze klemt haar tanden op elkaar, ademt hard in en uit door haar neus en houdt zich met haar vrije hand aan de toonbank vast, alsof die haar kan verankeren.

‘Het spijt me,’ zegt haar moeder in de stilte. ‘Ik wilde je er op je werk niet mee overvallen, maar het stond in mijn Google Alerts, en ik was bang dat iemand van Pelham je zou bellen of dat je het op een andere manier te horen zou krijgen. Het leek me...’ Hannah hoort haar slikken. ‘Het lijkt me beter dat je het van mij hoort.’

‘Wat?’ Hannah klemt haar kaken weer op elkaar, alsof ze de misselijkheid zo kan tegenhouden, en slikt het speeksel door dat zich plotseling achter haar tanden verzamelt. ‘Dat ik wát van jou hoor?’

‘Hij is dood.’

‘O.’ Het is een heel merkwaardig gevoel. Een golf van verlichting, en dan een soort holheid. ‘Hoe?’

‘Een hartaanval in de gevangenis.’ Jills stem is zacht, alsof ze het nieuws probeert af te zwakken.

‘O,’ zegt Hannah opnieuw. Ze zoekt haar weg naar de kruk achter de toonbank, waarop ze alleen gaan zitten om in rustige perioden boeken te stickeren. Ze legt een hand op haar buik alsof ze zich wil beschermen tegen een klap die al is aangekomen. Er komen geen woorden. Het enige wat ze kan doen is zichzelf herhalen. ‘O.’

‘Gaat het?’

‘Ja. Natuurlijk.’ Haar eigen stem klinkt haar mat in de oren, alsof hij van ver komt. ‘Ja, waarom zou het niet gaan?’

‘Nou...’ Ze merkt dat haar moeder haar woorden zorgvuldig kiest. ‘Het is nogal wat. Een mijlpaal.’

Een mijlpaal. Misschien komt het door dat woord, dat uit haar moeders mond komt vlak nadat ze zelf terugdacht aan haar gesprek met Will. Ineens kan ze zich niet meer bedwingen. Ze vecht tegen de drang om te snikken, om weg te rennen, om midden in haar dienst de winkel uit te lopen.

‘Het spijt me,’ mompelt ze in de telefoon. ‘Het spijt me echt, mam, ik moet...’

Ze weet niet wat ze moet zeggen.

‘Ik heb een klant,’ weet ze uiteindelijk uit te brengen.

Ze hangt op. De stilte van de lege winkel sluit zich om haar heen.

ERVOOR

Alle parkeerplaatsen in Pelham Street waren bezet, dus zette Hannahs moeder de auto op een dubbele gele streep in High Street stil. Hannah haastte zich de auto uit met de grootste van haar koffers en de belofte van haar moeder dat ze haar zou komen zoeken zodra ze de auto had geparkeerd.

Terwijl Hannah de aftandse Mini zag wegrijden, had ze een heel vreemd gevoel – alsof ze, zodra ze uit de auto was gestapt, haar oude identiteit als een tweede huid had afgeworpen en er nu een scherpere, frissere, minder sleetse versie van haar de wereld tegemoet trad, een versie die tintelde van nieuwigheid. Toen ze zich omdraaide om naar het wapenschild boven de gebeeldhouwde stenen boog te kijken, voelde ze dat de koele oktoberwind haar haren optilde en langs haar nek streek. Ze rilde van een bedwelmende mengeling van zenuwen en opwinding.

Dit was het dan. De bekroning van al haar hoop, dromen en zorgvuldig uitgezette studiestrategieën. Een van de oudste, meest prestigieuze colleges in een van de oudste, meest prestigieuze opleidingsinstituten ter wereld, het beroemde Pelham College van Oxford University. En nu, voor de komende drie jaar, haar nieuwe thuis.

De enorme eikenhouten deur voor haar stond open, heel anders dan op de dag dat ze voor haar intakegesprek was gekomen, toen ze op de middeleeuwse deur-in-een-deur had moeten kloppen, wachtend tot de portier als iets uit *Monty Python* door het kijkraampje naar haar tuurde. Nu sleurde ze haar koffer door de gewelfde doorgang langs de portiersloge naar een tafel onder een prieel, waar ouderejaarsstudenten informatiefolders uitdeelden en eerstejaars de weg wezen.

‘Hallo,’ zei Hannah toen ze dichterbij kwam, haar koffer knerpend over het grindpad. ‘Hallo, ik ben Hannah Jones. Kun je me vertellen waar ik heen moet?’

‘Natuurlijk!’ zei het meisje achter de tafel opgewekt. Ze had lang, glanzend blond haar en haar accent was zo bekakt als dat van de koningin. ‘Welkom op Pelham! Oké, eerst moet je je sleutels en verblijfsgegevens ophalen bij de portiersloge.’ Ze wees naar de boog waar Hannah net onderdoor was gelopen. ‘Heb je je studentenpas al? Die heb je voor vrijwel alles nodig, van het betalen van maaltijden tot het lenen van bibliotheekboeken.’

Hannah schudde haar hoofd.

‘Nee. Ik heb er wel een aangevraagd.’

‘Je kunt de pas ophalen bij Cloisters II, maar dat kan vandaag de hele dag. Je wilt vast eerst je koffer naar je kamer brengen. O, en vergeet de Freshers’ Fair niet, en de meet-and-greet voor nieuwkomers!’ Ze stak Hannah een stapeltje folders toe. Hannah nam ze wat onbeholpen aan en klemde de gladde papieren onder haar vrije arm.

‘Bedankt,’ zei ze. En omdat er niet veel anders te zeggen leek, draaide ze zich om en sleepte haar koffer terug naar de plek waar ze net langs was gekomen: de portiersloge.

Op de dag van haar intakegesprek was ze niet in de loge geweest – de portier was naar buiten gekomen om haar binnen te laten – en nu zag ze dat het een klein vertrek met houten lambrisering was, bijna zoiets als een postkantoor, met twee ramen die uitkeken op de binnenplaats en de gewelfde doorgang, een balie en vele rijen postvakjes, netjes voorzien van namen. De gedachte dat een van die hokjes vermoedelijk van haar was, gaf haar een merkwaardig gevoel. Een soort... thuishoren?

Ze trok haar koffer de stenen treden op en wachtte terwijl de portier de jongen hielp die voor haar stond, of liever gezegd zijn ouders. De moeder van de jongen had een heleboel vragen over wiftoegang en afspraken omtrent douchen, maar uiteindelijk waren ze klaar. Nu stond Hannah aan de balie, en ze wenste dat haar eigen moeder opschoot met de auto parkeren. Ze had het gevoel dat ze haar steun wel kon gebruiken.

‘Eh, hallo,’ zei ze. Hoewel de zenuwen door haar keel gierden, probeerde ze haar stem rustig te houden. Ze was nu volwassen.

Een student aan Pelham College. Ze had het recht hier te zijn en hoefde zich nergens zenuwachtig over te maken. ‘Ik ben Hannah. Hannah Jones. Kunt u mij vertellen waar ik heen moet?’

‘Hannah Jones...’ De portier was een mollige, humorvol uitziende man met een pluizige witte baard en een uitstraling van de Kerstman op zijn vrije dag. Hij zette een bril op zijn neus en bekeek een lange lijst met namen. ‘Hannah Jones... Hannah Jones... Ah, ja, hier hebben we je. Jij zit in New Quad, trap zeven, kamer vijf. Dat is een suite. Heel mooi. Je kunt het beste onder die boog daar door gaan.’ Hij wees door het raam naar een hoge boog aan de andere kant van het fluwelige grasveld. ‘Ga linksaf door de Fellows’ Garden – pas op dat je niet op het gras stapt – langs de woning van de rector magnificus, en dan is trap zeven aan de andere kant van de New Quad. Hier is een plattegrond. Voor jou helemaal gratis, meisje.’

Met een pets legde hij een glimmend foldertje op de houten balie.

‘Bedankt,’ zei Hannah. Ze pakte de plattegrond, stopte hem in haar broekzak en herinnerde zich toen iets. ‘O, mijn moeder komt misschien zo. Ze moest de auto parkeren. Als ze hier naar binnen komt, kunt u haar dan vertellen waar ik ben?’

‘Hannah Jones’ moeder,’ zei de man peinzend. ‘Dat kan ik doen. John,’ riep hij over zijn schouder naar een man die achter hem post sorteerde, ‘als ik lunchen ben en Hannah Jones’ moeder komt: ze zit in zeven, vijf, New Quad.’

‘Oké,’ zei de man die achter hem stond. Toen draaide hij zich om en keek Hannah aan. Hij was een grote man, zo’n één meter negentig, en jonger dan zijn collega, met donker haar en een gezicht dat er zowel bleek als bezweet uitzag, ook al spande hij zich allesbehalve lichamelijk in. Zijn stem – hoog en schrill – paste totaal niet bij hem, en het contrast was zo groot dat Hannah zenuwachtig wilde lachen.

‘Nou, bedankt,’ zei ze, en ze liep weg. Ze was bijna bij de deur toen hij haar nariiep, met een stem die kortaf en licht beschuldigend klonk.

‘Niet zo snel, jongedame!’

Hannah draaide zich met kloppend hart om, alsof ze iets verkeerd had gedaan.

Met logge bewegingen kwam de man achter de balie vandaan, en hij bleef voor haar staan. Hij had iets in zijn hand wat hij haar toestak, bungelend alsof het een trofee was.

Het was een set sleutels.

‘O.’ Hannah voelde zich dom. Ze lachte kort. ‘Bedankt.’

Ze stak haar hand uit, maar de man liet nog niet los. Hij bleef staan terwijl de sleutels boven haar handpalm bungelden. Toen liet hij ze vallen. Ze stopte ze in haar zak en draaide zich om.

VII, stond er boven het trappenhuis geschilderd. Hannah, die omhoogkeek naar de plattegrond in haar hand en vervolgens omhoog naar de stenen trap voor haar, ging ervan uit dat dit de juiste plek was. Ze wierp een blik over haar schouder, niet zozeer omdat ze de plattegrond in twijfel trok, maar omdat het zo heerlijk was alles in zich op te nemen: het ongerepte, groene, keurig verzorgde gazon, de honingkleurige stenen en de ramen met verticale raamstijlen. Nu de zon scheen en er witte herfstwolken als watten aan de hemel stonden, had het uitzicht een bijna onwerkelijke schoonheid. Hannah had het vreemde gevoel dat ze in een van de boeken in haar koffer was gestapt, *Brideshead Revisited* misschien. *Gaudy Night*. *His Dark Materials*. Een sprookjeswereld.

Met een glimlach trok ze haar koffer onder de boog door naar trappenhuis zeven, maar al bij de eerste overloop was haar glimlach verdwenen. Het was een hele klus de koffer de trap op te trekken, en tegen de tijd dat ze de tweede overloop bereikte had ze het warm, was ze buiten adem en was het sprookjesgevoel als sneeuw voor de zon verdwenen.

4 - H. CLAYTON stond er op een keurig naamplaatje op de linkerdeur, en 3 - P. BURNES-WALLACE op de deur ertegenover. De middelste deur stond op een kier, en terwijl Hannah op adem stond te komen, ging de deur open en zag ze een piepklein keukentje met daarin twee jongens, de een gebogen over een elektrische kookplaat en de ander met een kop thee in zijn hand. De jongen met de thee keek haar aan met een uitdrukking op zijn gezicht die waarschijnlijk nieuwsgierig was, maar toch meer dan een beetje vijandig overkwam.

‘H-hallo,’ zei Hannah nogal timide. De jongen knikte slechts kort naar haar en liep langs haar heen naar de deur met P. BURNES-